

ohledání znalce dva, že však provedení místního ohledání a podání posudku znalcem jediným i mimo případy vyznačené v § 118 odst. 1. tr. ř. nečiní postup ten zmatečným. Při hlavním přelíčení byl arci znalecký posudek podán jen jediným znalcem, ač obžaloba navrhovala slyšení znalců. Leč obžalovaný nezajistil si volným návrhem na slyšení dalšího znalce důvod k uplatňování zmatečnosti v tomto směru (§ 281 čís. 4. tr. ř.), netvrdil ani, že nejde o zjištění skutečnosti méně důležité, pro niž § 118 tr. ř. připouští slyšení jen jednoho znalce. Provádějíc výtku zmatečnosti, označenou číselně podle § 281 čís. 10 tr. ř., netvrdí zmateční stížnost, že jednání (opomenutí) obžalovaného bylo podřaditi pod jiný předpis trestního zákona, nýbrž namítá, že nepodléhá vůbec soudní pravomoci. Provádí tak zmatečnost podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., i tu však neodůvodněně, pokud se týče neprovádí ji po zákonu. Třebaže jinak stíhání pro přestoupení předpisu § 46 min. nař. čís. 81/1910 ř. zák. o rychlosti jízdy o sobě podléhá příslušnosti úřadů správních, jde o skutkovou podstatu přestupku, po případě přečinu podle §§ 335, 337 tr. zák., jakmile jest rychlou jízdu podle zásad trestního zákona považovati za jednání neb opomenutí, o němž pachatel již podle jeho přirozených následků, které každý může poznati, podle předpisů zvláště vyhlášených a podle svého povolání mohl postříci, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečnost života, zdraví nebo tělesné bezpečnosti lidí (§ 55 min. nař. čís. 81/1910 ř. zák.). Rozsudek zjišťuje, aniž byl v tom směru zmateční stížností napaden, že právě nedovolená rychlost stěžovatele ve spojení s vyhýbáním proti předpisům motocyklu Š-ovu spoluzavinila za nebezpečných okolností srážku obou vozidel a smrt Františka Š-a a že jest takto v příčinné souvislosti s trestným výsledkem. Domnívá-li se tudíž zmateční stížnost, že obžalovaný mimo rychlou jízdu zachoval jinak opatrnost a byl pánem rychlosti svého stroje, nevychází vůbec ze skutkových zjištění rozsudkových, jež jediné slouží zrušovacímu soudu za podklad právního přezkoumávání rozsudku.

Čís. 3773.

Zcela povšechný útok není způsobilým otrástiti úsudkem lidí o osobní hodnotě jednotlivcově jen proto, že jest náhodou stoupencem napadené strany, členem početně velmi rozsáhlého výkonného výboru politické strany.

(Rozh. ze dne 12. února 1930, Zm I 512/29.).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost 46 soukromých obžalobců do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 2. května 1929, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3. tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 a 493 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

V souzeném případě jest podkladem rozsudku názor, že není tu takový stav věci, by se předmět útoku dal snadno zjistiti a a by podle zřetelných znamení připadajících na napadené osoby byly tyto i třetím osobám zjevny, ježto projev nenaznačuje nijak spolehlivě, že se jednalo právě o členy výkonného výboru strany. Jde tu o otázku, tímto nejvyšším soudem i bývalým vídeňským nejvyšším soudem opětovně řešenou, zda jest při urážce pronesené povšechně proti souboru osob každý k tomuto souboru náležející jednotlivec oprávněn k podání soukromé obžaloby. V judikatuře nejvyššího soudu dochází výrazu zásada, že výtky proti souboru osob lze stihati jako urážku na cti jednotlivců náležejících tomuto souboru jen, pokud byly míněny jako urážka těchto jednotlivců a pokud jim tak bylo též lze rozuměti. Pojem cti jest vyznačen úsudkem společenských kruhů o osobní hodnotě člověka k nim náležejícího a podstatou urážky na cti jest neoprávněné snížení tohoto úsudku způsobem v §§ 487 až 493 tr. zák. naznačeným. Pro pojetí projevů povšechného rázu bude rozhodným, jak příslušné kruhy posuzují podle svých názorů takovéto projevy. S tohoto hlediska jest říci, že se v takových povšechných projevech podle stávajících názorů spatřuje projev jednotlivci ubližující jen, má-li projev znatelný věcný vztah k osobě jednotlivcově, neustupující naprosto do pozadí. Jest dáti nalézacímu soudu za pravdu, pokud uznal, že v pozastaveném projevu nelze spatřovati urážku jednotlivců, soukromých obžalobců, proto, že tu není známek, z nichž by se dalo souditi, že zažalované výroky čelí právě proti nim. Zcela povšechný útok není způsobilým otrásti úsudkem lidí o osobní hodnotě jednotlivcově jen proto, že jest náhodou stoupencem napadené strany, členem početně velmi rozsáhlého výkonného výboru politické strany. Prováděje při veřejném roku zrušovacím zmateční stížnost, poukázal zástupce soukromých obžalobců k tomu, že písemná zmateční stížnost uplatňuje ne sice číselně, ale zřejmým poukazem i důvod zmatečnosti § 281 čís. 5. tr. ř., ana vytýká, že rozsudek necituje zažalovaný článek správně. Rozsudek prý totiž uvádí, že všeobecný pojem »ziskuchtivci«, kteří se shlukli kolem S-ého atd., nenaznačuje nijak spolehlivě, že šlo právě o členy výkonného výboru strany (soukromé obžalobce) a může se vztahovati a patrně se vztahuje jen na skutečné ziskuchtivce, jimiž mohou býti zajisté i obyčejní údové strany a ne právě jen členové výkonného výboru, — kdežto soukromí obžalobci žalovali výrok »společnost ziskuchtivců, která se kolem posl. S-ého shlukla, to zase u něho bez peněz nevydrží«. Necitoval-li však nelézací soud závadný výrok tak, jak byl zažalován, a neuvažoval-li zejména o tom, že je v zažalovaném článku řeč o »společnosti ziskuchtivců« a ne jen povšechně o »ziskuchtivcích«, odporuje prý rozsudek spisům a je z tohoto důvodu zmatečný podle čís. 5. § 281 tr. ř., neboť právě na slovo »společnost« kladli soukromí obžalobci velkou váhu, čerpajíce z něho oprávnění k obžalobě. Lze uznati, že již písemná zmateční stížnost, poukazujíc k tomu, že napadený rozsudek necituje zažalovaný výrok správně, uplatňuje ne sice výslovně, ale zřejmým poukazem onen formální důvod zmatečnosti, který zástupce soukromých obžalobců při zrušovacím roku způ-

sobem shora uvedeným blíže rozvedl. Leč věcně nelze tomuto důvodu zmatečnosti přiznati oprávnění, neboť ani ze slova »společnost« (ziskuchtivců) neplyne bližší označení postižených osob, nanejvýš žádné zúžení okruhu těchto osob na soukromé obžalobce. I kdyby tedy byl nalézací soud přihlédl k tomuto zažalovanému slovu, nebylo by tím pro soukromé obžalobce nic získáno. Tvrzený rozpor se spisy netýká se tudíž okolnosti rozhodné a nečiní proto rozsudek zmatečným podle čis. 5. § 281 tr. ř.

Čís. 3774.

Pro člena zemského zastupitelstva jest účast ve schůzi zemského zastupitelstva, účast ve schůzi jeho klubu zemských zástupců a jeho úkol navrhovatelský v plenu neodvratnou překážkou ve smyslu § 427 odst. 3. tr. ř. a § 226 tr. ř.

Porušení předpisu § 23 tisk. nov. tím, že nebyl k hlavnímu přelíčení obeslán i vydavatel i vlastník periodického časopisu, není zmatkem čis. 3. § 281 tr. ř.

Podle § 23 zák. čis. 124/1924 přísluší vydavateli a vlastníku periodického tiskopisu tytéž opravné prostředky jako obžalovanému, tedy i právo k odporu podle § 427 odst. 3. tr. ř. proti rozsudku vynešenému v nepřítomnosti obžalovaného proto, že se nemohl dostavit obžalovaný (nikoli, že se vydavatel a vlastník nemohli dostavit).

Nezáleží na pojmenování opravného prostředku, nýbrž na obsahu uplatňované výtky.

Opravný prostředek jest posuzovati podle jeho obsahu a účelu, nikoli podle jeho označení.

(Rozh. ze dne 13. února 1930, Zm I 688/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl v neveřejném zasedání o odporu obžalovaného, o odporu společenstva obuvníků v P. a Zemské Jednoty společenstev obuvníků v Čechách jako majitelů a vydavatelů »Obuvnického Obzoru«, dále o zmatečnosti obžalovaného a o jeho odvolání proti rozsudku krajského soudu trestního jako soudu kmetského v Praze ze dne 23. května 1929, vynešenému v nepřítomnosti obžalovaného, jenž vinným uznán přečinem proti bezpečnosti cti podle § 491 tr. zák. a § 1 zákona čis. 124/24 a přestupkem zanedbání povinné péče redaktorské podle § 6 cit. zák. čis. 124/24, — takto: Odporu Společenstva obuvníků v P. se vyhovuje a podle § 427 odst. 3 tr. ř. nařizuje se nové hlavní přelíčení. Odpor obžalovaného a Zemské Jednoty společenstev obuvníků v Čechách se odmítá. Na toto opatření zrušovacího soudu poukazuje se obžalovaný se zmatečnými stížnostmi a s odvoláním.

Důvody:

Poslední hlavní přelíčení v souzené trestní věci bylo ustanoveno na den 23. května 1929 o 9. hod. Dne 21. května 1929 došla soudu žádost obžalovaného o odročení hlavního přelíčení, ježto na týž den 23. května 1929 jest svolána řádná schůze zemského zastupitelstva v Čechách, je-